

ELŐSZÓ

A magyar könyv is magyar termék mozgalom – **MKMT** – és a **HELMA Kiadó** 2023. őszén indította útjára az országban egyedülálló mentorprogramját **FITT**, azaz **Fiatál Író Tanoncok Társasága** néven.

A program fővédnöke **Nemere István** író, az MKMT nagykövete.

A mentorcsapat tagjai az MKMT mozgalom és a HELMA Kiadó írói közül kerültek kiválasztásra. A mentorok önkéntes munkát végeztek a program során.

A program célja, hogy felkarolja és segítse az ifjú író-tehetségeket. Cél a gyermekek írói készségének fejlesztése, kreativitásuk kibontakoztatása, néhány írói technika megismertetése. Továbbá segítség nyújtása az íróvá válás útján, irodalmi pályázatokra való felkészítéssel, illetve megjelenési lehetőségek biztosításával.

A mentorprogramban egyszerre hat gyermek vesz részt (10-14 éves korosztály), akiket az MKMT mozgalom pályázatainak résztvevői közül ajánl az adott pályázat zsűrije.

A program minden esetben egy évig tart, melyre a MKMT mozgalom megállapodást köt a gyermekek szüleivel, gondviselőivel.

A 2023 tavaszán kiírt **Legyél te is író!** mesepályázat díjazottjai közül az első FITT-be választott tanoncok: **Bukovszky Borbála, Hársfalvi Áron, Juhász Csongor, Kiss Hanna, Szabó Lilla és Tanka Sophie.**

Az őket segítő mentorok: **A. M. Summer (Mirkó Ágnes), Bódai-Soós Judit, Dömötör László, Fecske László, Radics Renáta, Titi Hajnalka és Violet V. Vándor.**

A mentorok a program ideje alatt a szülőkön keresztül kommunikáltak a gyerekekkel. Minden hónapban új kihívás elé állították a FITT-tagokat, munkáikat folyamatosan véleményezték, tanácsokkal látták el őket. A kihívásokon a gyermekek önkéntesen vettek részt, lehetőségük volt bármikor, bármelyiket kihagyni.

Lehetőségük volt továbbá arra is, hogy az aktuális kihívástól függetlenül küldjenek a mentorok számára saját írásokat véleményezésre.

A mentorprogram zárásaként, az egy éves munka végén ebben a válogatás-kötetben jelenteti meg a Helma Kiadó a program során készült írások legjavát.

A kötetben bemutatjuk a Fiatal Író Tanoncok Társaságát, majd a kihívásként adott feladatokat és néhány mesét a tanoncoktól, melyek ezekre a kihívásokra érkeztek. Minden meséhez mellékelünk

egy-egy mentori véleményt is, mely a mesék korrektúrázása előtt született.

Az év során több hónapon keresztül a mentorok és a tanoncok közösen, egymást váltva egy nagy Űrmesét is írtak, melyet a program fővédnöke, Nemere István kezdett el. Ebben a könyvben ez is megtalálható.

Végül a tanoncokon kívül egy-egy saját mesével a mentorok is bemutatkoznak.

Hársfalvi Áron – 12 éves

Sziasztok, az én nevem Hársfalvi Áron.

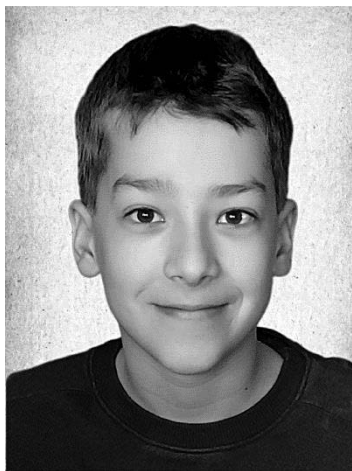
Szabadidőmben szoktam rajzolni, olvasni, tanulni és néha lehet, sokat is, de szoktam az interneten lógni. Nagyon szeretem azokat a könyveket, ahol van valami megoldandó rejtély, amin lehet gondolkozni és

megragadja a fantáziát, a kedvenc könyvsorozatom *A Hold Hősei*, amit Dömötör László írt. Mindenkinek tudom ajánlani, aki hasonló érdeklődésű, mint én. De szeretem a Ruminit, amit Berg Judit írt.

Nekünk két házikedvencünk van, Lola és Pitypang, mind a ketten cicák. A legbüszkébb az Első

utazás című mesémre vagyok, ami röviden tömören annyiról szól, hogy 2683-ban két iskolás időutazással akarja megoldani a házi feladatot.

Juhász Csongor – 12 éves

Az egri csillagok városában születtem, és itt is élek. Egy katolikus iskola 6. osztályába lépek ősztől. Nincs testvérem, de a barátaimmal sokat játszunk. Szerencsére a mai világban már nincs akadálya annak sem, hogy a szombathelyi barátommal tartsuk a kapcsolatot a

virtuális térben. Idén először személyesen is találkoztunk, amikor Egerbe látogatott a szüleivel.

Van egy édes kis kutyám, vele is nagyon sokat foglalkozom, bár a nagyszüleimmel él.

Szabadidőmben úszok, olvasok, videojátékokkal játszok. Felnőtt koromban programozó szeretnék lenni. Egyéb iránt balkezes vagyok.

Szabó Lilla – 13 éves

Hajdúszoboszlón élek a családommal, és a helyi Hőgyes Endre Gimnáziumba járok. Azt mesélik, már kicsiként is rajongtam a könyvekért, szívesen lapozgattam, forgattam őket. Ha éppen nem könyv volt a kezemben, akkor ceruza, zsírkréta, ecset vagy olló és ragasztó. Szeretem a művészeteket, folyton

alkotok, barkácsolok valamit. Imádok sportolni, szeretem az atlétikát és az úszást. 6 éve járok gimnasztrádára (Magyar Torna Szövetség mindenki tornája szakága), ahol elsősorban táncolunk, de foglalkozunk akrobatikus elemekkel is.

Szabadidőmben mesét írok, könyvjelzőket tervezek, olvasok, filmet nézek. Szeretek színházba, múzeumba járni. Tavaly az írás művészete felé fordultam, megírtam első mesémet A csenderdő mélyén címmel, a „Legyél te is író” pályázatra. Nagyon boldog voltam, amikor beválasztottak a FITT csapatába. Élveztem a havi kihívásokat, tetszettek a különböző és érdekes ötletek, amik alapján kalandos

és vidám meséim születtek. Hiányozni fognak az izgalmas feladatok, de biztos vagyok benne, hogy a jövőben is sokat fogok írni, és mindig az életem része lesz.

Kiss Hanna – 12 éves

Hannának hívnak,
Sopronban járok a
Lackner Kristóf Általános
Iskolába.

Két testvérem van,
Enikő és Ábel.

Kedvenc tantárgyam a
történelem.

Van egy kutusom,
Néró, és egy görög
teknősöm.

Szabadidőmben sokat
olvasok, és íjászkodom. Nagyon szeretek biciklizni,
és egyszer már volt lehetőségem a Balatont
körbetekerni.

Jövőre gimnáziumba felvételizek, gőzerővel
készülök rá.

Tanka Sophie – 13 éves

Tanka Sophie-nak hívnak.

A marosvásárhelyi Művészeti Főgimnáziumba járok.

Nyolc éve zongorázom, másodhangszerem a klarinét.

Kedvenc állatom a macska.

A hobbijaim: olvasás, társasjátékok, meseírás, filmnézés, videojátékok, utazás.

Sokan elírják a nevemet, de nem nagy gond.

Osztályomban az egyik legalacsonyabb vagyok a 154 centimmel.

Pénteken születtem, november 12-én 2010-ben.

Hajam és szemem is barna.

Illés, a testvérem, kilencéves.

Ennyit rólam.

Amire nagyon büszkék vagyunk

Szabó Lilla *Ünnepély az erdő mélyén* című meséje megjelent a Dörmögő Dömötör magazin 2024. szeptemberi számában.

Szabó Lilla *Látogatás a Húsvéti Nyuszinál* című meséje megjelent a Pinky Manó Birodalma folyóirat V. évfolyam 2. számában (2024. június-július).

Tanka Sophie *Márciusi mese* című meséje megjelent a Pinky Manó Birodalma folyóirat V. évfolyam 2. számában (2024. június-július).

Szabó Lilla *Tökéletes ajándék* című meséje elhangzott a Kolozsvári Rádió esti meséjeként 2024. június 12-én.

<https://www.youtube.com/watch?v=OzC5lu6lhIA>

Tanka Sophie – *Kalandok Szemétországban, avagy a kosztiszteletben álló Törzúz király megtisztulása* című meséjével II. helyezést ért el a MKMT Legyél te is író! pályázaton, a 13-15 éves korosztályban.

Tanka Sophie *A tudós kék macskája* című meséje a XIX. Janikovszky Éva Történetmesélő pályázaton

III. helyezést ért el saját korcsoportjában (2024. május).

Tanka Sophie 9. helyen végzett, ezzel díjazott lett a Simonyi Zsigmond helyesírási verseny Kárpát-medencei döntőjében 2024. májusában.

Kiss Hanna *Utazás a múltba* című meséje megjelent nyomtatásban a Dévai Corvin Kiadónál a Fürkésző magazin XX/7. számában (2024. április).

Szabó Lilla *Barátom, a Hold* című meséje megjelent a Pinky Manó Birodalma folyóirat V. évfolyam 1. számában (2024. március-április).

Tanka Sophie *Ardi, a kismókus* című meséje megjelent a Pinky Manó Birodalma folyóirat V. évfolyam 1. számában (2024. március-április).

Szabó Lilla *Kaland a téli erdőben* című meséje hangos meseként megjelent a Mesebolygó csatornán – Titi Hajnalka előadásában.

<https://www.youtube.com/watch?v=4lRFTQrdlXY>

Hársfalvi Áron *Téli álmatlanság* című meséje hangos meseként megjelent a Mesebolygó csatornán – Titi Hajnalka előadásában.

<https://www.youtube.com/watch?v=4sKo2J76Tgs>

Kiss Hanna *Téli kaland* című meséje hangos meseként megjelent a Mesebolygó csatornán – Titi Hajnalka előadásában.

<https://www.youtube.com/watch?v=EKAUgvrOvY8>

Tanka Sophie *Koppkopp mese* című meséje hangos meseként megjelent a Mesebolygó csatornán – Titi Hajnalka előadásában.

<https://www.youtube.com/watch?v=WE2vimplN7Q>

Szabó Lilla *Kaland a téli erdőben* című meséje elhangzott a Kolozsvári Rádió esti meséjeként 2024. január 30-án.

https://youtu.be/Gv-Pxd-QA_0?si=tLcADW9tdj-jIYYk

A FITT első sikere a 29. Marosvásárhelyi Nemzetközi Könyvvásár olvasójátékán született (2023. november 16-án), melyre **Tanka Sophie** nevezett két társával. Az olvasójáték egyik feladata egy film-szinopszis megírása volt, melyet Sophie vállalt. Mentorcsapatunk véleményei, tanácsai segítettek ebben. Végül Sophie és csapata (Libriliánsok) az első helyet érte el a kategóriájukban.

Ez úton is gratulálunk nekik!

Kihívás-mesék

(A mentorok a szövegeket korrektúrázás előtt véleményyezték.)

2023. október

A feladat

A mentorprogram első feladatában rögtön egy pályázati felhívásra invitáltuk meg a gyerekeket. A felhívás alapján olyan mesét kellett írniuk, amelynek természettudományi vonatkozása van, azaz a történet kapcsolódik a környezetismerethez, természetismerethez, földrajzhoz, biológiához, fizikához vagy kémiához.

Kiss Hanna - Utazás a múltba

Minden egy nagyon unalmas napon kezdődött. Pontosabban egy múzeumi osztálykiránduláson. Legalább nem kellett matek órán ülnöm. Na, szóval nem is ez a lényeg, hanem az, ami azután történt, hogy beléptem a múzeum ajtaján. Valami rossz megérzés fogott el, de nem törődtem vele. Minden átlagos volt, a tanár körbevezetett minket a kiállítási tárgyak között.

Közben a lányok egymással beszéltek a fiúkról. Egy két elfojtott kacajt lehetett csak hallani. A fiúk pedig most az egyszer nem szóltak be az osztályfőnökünknek, mert a második világháborús részlegnél jártunk. Puskákat és gázmaszkokat nézegettek – néha nekem is jól jönne, amikor a menzán tojás van. Ami engem illet, én a legjobb barátommal beszélgettem az egyik sarokban. Utáltam a többi osztálytársammal lógni, mivel mindig csak a videojátékokról volt szó. A háborús részleg után átsétáltunk a múzeum egyiptomi kiállításához. Nagyon sokáig bámészkodhattam a kiállítási tárgyak között, mert amikor körbenéztem, nem láttam senkit sem. Nem estem pánikba, de azért elkezdtem futni, nehogy beírást kapjak. Be kellett látnom, hogy végül még jobban eltévedtem. Teljes pánik uralkodott el rajtam, még gyorsabban kezdtem futni.

Futás közben elcsúsztam a frissen felmosott márványpadlón. Sajnos nem volt szerencsém, és nekimentem egy vitrinnek, és az üveg hangos csörömpöléssel összetört. A benne lévő mamutcsontok pedig a padlóra zuhantak. Fel akartam szedni őket, de ahogy megérintettem, ijedtemben a gyomrom majdnem kiugrott a helyéről, és csak egy villanásra emlékszem. Egy-két percre el is ájulhattam, de amikor felébredtem, nem hittem a

szememnek, mintha egy másik helyen, pontosabban egy másik időben lennék.

Nagy fű, óriási levelek vettek körül, és mintha a levegő is párásabb lett volna. A fák az égig nyúltak, pár sziklát láttam a közelben, és valami furcsa színes madár ríkoltozását hallottam. Ehhez fogható élőlényt még soha nem láttam. Kicsit meg voltam rémülve, sok kérdés feszengett bennem: – Hogyan kerültem ide? Hogyan tudok visszajutni az osztályomhoz? Vajon megint agymosást kapok, mert hiányoztam az óráról?

Nagyon tanácstalan voltam, de elindultam előre. Alig fél óra múlva egy nagy mezőre értem, foltok voltak a horizonton. Elindultam felé. Amikor odaértem, nem hittem a szememnek. Nyolc-tíz gyapjas mamutot vettem észre. Könyvek oldalain már láttam, de soha nem gondoltam volna, hogy ilyen hatalmasak. A bundájukon megcsillant a fény, és azt hittem, álmodok, olyan szépek voltak. Félttem közel menni hozzájuk, éppen legeltek. A fű egészen a vállamig ért. A szemem sarkából megláttam, hogy mozog a fű, és bőrbe öltözött, a mai emberre hasonlító ősemberek jelentek meg a semmiből. Kövekkel, lándzsákkal kezdték dobálni az egyik mamutot, a többiek elmenekültek. Félttem. Se mozdulni, se megszólalni nem tudtam. Leguggoltam a fűbe, csak reménykedhettem, hogy a zord külsejű emberek nem találják rám. Szerencsére nem

fedeztek fel, de a mamutnak nem volt ekkora szerencséje. A fűvön terült el. Tudtam, hogy az őseink ezt a túlélés érdekében teszik, de mérhetetlen dühöt éreztem magamban.

Hirtelen kiugrottam a rejtekemről, és mérges léptekkel elindultam a vadászok felé. Igazából nem dolgoztam ki semmilyen tervet, bár butaságnak tűnt a többszörös túlerő ellen kiállnom, és jobb ötlet híján szörnyűnek hangzó szitkokat kezdtem üvöltözni. Végül úgy tűnt, megtették a hatást, mert futásnak eredtek. Hátranéztem, akkor vettem csak észre, hogy a mamutok elég mérgesen közelednek felém. Gondolom, az elhunyt társukért akartak bosszút állni. Hirtelen rájöttem, hogy az emberek miért járnak „unalmas” múzeumokba. Talán azért, hogy megismerjék a múltjukat. Aztán arra gondoltam, hogy mennyi ideje lehetek itt. A nap állásából ítélve talán három órája, de nem ez volt a fő gond, hanem az, hogy egy nagyon mérges család közeledett felém. Az egyikőjük majdnem eltaposott, csak pár centin múlt az életem. Éppen, amikor átéltem ezt a halál közeli élményt, váratlanul színes villódzást láttam, ezután pedig a látásom teljesen elhomályosodott.

Magamhoz tértem, és csak annyit érzékeltem a külvilágból, hogy aggódó osztálytársaim vesznek körbe. Nem értettem, miért, de eszembe jutott a mamutcsont és a széttört vitrin. Mi van, ha azok a

csontok azé a mamuté, akit láttam elterülni a fűben?
A kínos csendet az osztályfőnök törte meg.

– Jól vagy? – kérdezte.

– Igen. – Csak ennyit tudtam válaszolni.

Az osztálykirándulás többi részét egy mentőautóban töltöttem. Hiába bizonygattam, hogy jól vagyok, be kellett mennem a kórházba kivizsgálásra. Ezután felhívtam a legjobb barátomat, Rolandot, és elmondtam neki az egész történetet, amit átéltem a múzeumban. Nem hitt nekem, azt mondta beképzelttem az egészet. De én tudtam az igazságot, tényleg a múltban jártam. Végül azt sem bántam, hogy lemaradtam az osztálykirándulásról, mert volt időm elgondolkozni azon, hogy körülbelül négyezer évvel ezelőtt még a Földön járkáltak az elefántok ősei, a mamutok. Majd elszomorodtam, mi történik, ha az elefántok is egyszer kihalnak, mert az orvvadászok tömegesen pusztítják őket az agyarukért, ami felbecsülhetetlen kincs a feketepiacon.

Remélem, hogy még egy jó ideig a Földön maradnak ezek a nagy óriások.

Fecske László véleménye

Érdekes és fantáziadús olvasmány. Azért érdemes többször is átolvasni, mert úgy az a néhány helyesírási hiba, ami van benne, jobban előtűnik

majd. Ettől függetlenül nagyon jó történetnek tartom, talán érdemes lenne kissé jobban kidolgozni, hozzáírni még néhány egyéb „ottani” élményt. Az őskorba visszatérő kislány megtapasztalhat még számos érdekes dolgot, de persze a leírtak is tetszettek. Szerintem ötletes volt, és információt is adott a múltból. Gratulálok!

Szabó Lilla - Barátom, a Hold

Lehet, hogy képtelenségnek hangzik, de esténként a Holddal beszélgetek. Hogy hogyan ismertem meg magát a Holdat? Elmesélem.

Mindez két évvel ezelőtt kezdődött, amikor is nagyon magányos voltam. Az iskolában nem voltak barátaim, és mindenki kicsúfolt, mert még mindig arról álmodoztam, hogy beszélek az állatokkal, bútorokkal és minden mással. Egy szép csillagfényes estén kimentem a szobám erkélyére és a Holdat bámultam. Arról töprengtem, hogy mi mindent mesélhetne a Hold. Annyira a gondolataimba merültem, hogy alig hallottam meg a mély, öblös hangot, ami hozzám beszélt. Amikor feleszméltem, földbe gyökerezett a lábam, mivel maga a Hold szólított meg. Pár másodperc csend után a Hold megint megszólalt:

– Hahó! Hallasz engem? – kérdezte óvatosan.

– Igen – böktem ki végül. – Te is hallasz?

– Igen, persze, nagyon is jól hallak – mondta. – Már egy ideje figyelem az estéidet, és azt vettem észre, hogy nagyon szomorú vagy. Mi bánt?

– Az iskolában csúfolnak engem, amiért azt hiszem, hogy tudok beszélni az élettelen dolgokkal és az állatokkal – hebegtem meglepetésemben.

– Nagyon sajnálom, hogy ilyenek az iskolatársaid, de tudod mit? Ne is foglalkozz velük. Ők csak irigyelnek téged, mert ilyen képességed van.

– De hát nem is tudok beszélni az élettelen dolgokkal – mondtam elkeseredetten.

– Akkor most szerinted mit csinálsz? Én sem vagyok ember, de mégis tudsz velem beszélgetni – világosított fel a Hold.

– Tényleg! Egyébként hogyan tudsz velem beszélni? – kérdeztem.

– Én mindenkivel tudok beszélni, akinek szüksége van rám – mosolygott a Hold.

Én is elmosolyodtam és megkérdeztem a Holdtól, hogy lesz-e a barátom. Megkönnyebbülésemre igent mondott és megbeszéltük, hogy minden este beszélgetni fogunk. Egy hívójelet is kitaláltunk arra az esetre, ha a másik nem jelenne meg időben. Mindketten beleegyeztünk, hogy a hívójel legyen az „asztronauta” szó.

Sok világűrrel és Holddal kapcsolatos kérdést tettem fel neki. Például:

– Hány nap alatt kerülöd meg a Földet?

– Összesen huszonhét nap alatt kerülöm meg a Földet – válaszolta a Hold.

– És miért duzzadnak meg az óceánok tőled? – kérdeztem izgatottan.

– Azért, mert az én gravitációs erőm vonzza a Földet, de főleg az óceánokat, így azok megduzzadnak – mondta.

Órákig beszélgettünk izgalmasabbnál izgalmasabb dolgokról.

– Olyan érdekes dolgokról tudsz mesélni és ráadásul így rengeteg mindent megtudok rólad – mondtam, és büszkén néztem a Holdra. – De szeretnék még valamit kérdezni tőled, amire már nagyon régóta kíváncsi vagyok.

– És mi lenne az a kérdés? – kérdezte a Hold érdeklődő tekintettel.

– Mi lenne, ha te nem lennél az égen? – érdeklődtem felcsigázva.

– Hogy ezt meg tudjam válaszolni, először elmesélem, hogyan születtem én. Körülbelül 4,5 milliárd évvel ezelőtt a Földbe becsapódott egy hatalmas, Mars méretű meteorit. A Földből leszakadt kisebb-nagyobb sziklák összeolvadtak és lehűltek. Így születtem én. Ezért is van, hogy az én összetevőim teljesen megegyeznek a Földön található anyagokkal. Nélkülem is létrejöhetett volna az élet a Földön, de valószínűleg nem tartott volna sokáig.

Nélkülem most a Föld hasonló bolygó lehetne, mint a Vénusz. A Vénusznak két apró holdja van és egyik sem az anyabolygóból származik, nincs a holdak és a bolygó közt mágneses erő, így a Vénuszon már nincs élet – magyarázta a Hold.

– Hogy érted, hogy már nincs rajta élet? Valamikor volt? – kérdeztem felcsigázva.

– Nagyon régen a Vénusz is ugyanolyan bolygó volt, mint a Föld, de mivel a holdjai nem voltak megfelelőek, ezért már csak egy 450 °C fokos égitest maradt a hajdan életteli bolygóból – mondta a Hold egy kis szomorúsággal a hangjában.

– És mi történne, ha te egyszer csak eltűnnél? – faggattam tovább a Holdat.

– Igazi katasztrófa következne be. Sötétebbek lennének az éjszakák, kisebbek lennének az árapályok és zavarodottak lennének az állatok. Pár hónap alatt bekövetkezne a legrosszabb: élhetetlen lenne a Föld, felborulna az élet ökoszisztémája, az óceánok sok várost elöntene, egyszóval kihalna az emberiség – mondta bánatosan a Hold.

– Ez borzalmas! – állapítottam meg döbbenten.

– Igen, ez tényleg borzalmas lenne – mondta. Egyébként már elég későre jár, le kell feküdnöd, mert holnap iskolába kell menned.

– Rendben van, jó éjszakát! – egyeztem bele csalódottan, azzal elkullogtam az ágyamhoz és bebújtam a puha paplan alá. A Hold nélküli életem

elmélkedtem és reménykedtem benne, hogy ez nem fog bekövetkezni, míg végül elnyomott az álom.

Néhány nap múlva felettébb lelkesen mentem ki az erkélyre, hogy tudjak beszélni a Holddal, mivel példás lett a Hold tulajdonságairól szóló természettudományi dolgozatom és mindenképpen meg akartam osztani vele a hírt. Hívtam őt a hívójelünkkel, de a Hold nem jelent meg. Hangosabban kezdtem hívni, de továbbra sem tűnt fel az égen. Pár másodperc múlva végül a Sarkcsillag szólalt meg, aki szintén nagyon szerette hallgatni a Hold történeteit. Elmesélte, hogy a gonosz óriásbolygó, Tartarosz, akit száműztek a Tejútrendszerből, most visszatért, elrabolta a Holdat és fogságban tartja a birodalmában.

– De hát miért rabolta el pont a mi Holdunkat? – kérdeztem aggodalmasan a csillagtól.

– Húsz millió évvel ezelőtt – kezdte – Tartarosz békésen élt és uralkodott a Tejút túloldalán. Az alattvalói igazságos és jószívű királynak tartották őt. Egyszer elküldte egyik fő csillagát, hogy térképezze fel a túloldalt, ahol mi élünk. Amikor a csillag visszatért hozzá és elmondta, mit látott, Tartarosz is ellátogatott a Tejút ezen oldalára. Nagyon megtetszett neki a mi élőhelyünk, így belőle is, mint minden ismeretlen uralkodóból, kitört a hatalomvágy. Megpróbálta elfoglalni a Tejútrendszert teljes egészében. Szerencsére az itteni

összes égitest összefogott, hogy legyőzzük Tartaroszt. A Hold jelentős szerepet játszott a küzdelemben, ő vezette a bolygókat és a Napot. Ha ő nem lett volna, most mind Tartarosz uralma alatt élnénk. Tartarosz bizonyosan ezért rabolta el pont a mi szeretett Holdunkat – fejezte be szomorúan történetét a Sarkcsillag.

– És akkor most mi lesz? – kérdeztem, és eszembe jutott, hogy mit mondott a Hold az életről nélküle. – Jaj, ne! Be fog következni a legrosszabb! – kiáltottam fel rémületemben.

– Uramisten, tényleg! De hát mi lesz velünk a Hold nélkül? – kérdezte kétségbeesetten a csillag.

– A legrosszabb fog bekövetkezni. A Földünk apránként élhetetlenné válik. Felborul a Föld ökoszisztémája és az állatok is megzavarodnak.

– Ez borzalmas! Muszáj kitalálnunk valamit! – jajgatott a csillag.

– Kitalálok valamit, csak kell egy kis idő. Remélem, hogy ezek hosszabb folyamatok és nem egyből pusztul el a Föld – mondtam már a gondolataimba mélyedve.

– Rendben. Még valószínűleg van pár nap a katasztrófa bekövetkeztéig, de az biztos, hogy addig sem lesz minden a helyén – állapította meg elkeseredetten a fényes csillag.

Azzal elkészöntünk és kattogó aggyal hajtottam álmra a fejem.